

løsning for de tidligere lokale Overskatteraad, hvis afvigende Afgørelser af ensartede Tilfælde havde givet Anledning til megen Kritik. En Genindførelse af tilsvarende Institutioner, der fik til Opgave at afgøre Skatteklager, vilde, selv om deres Afgørelser kunde indbringes for Landsoverskatteraadet, aabne Mulighed for tilsvarende uheldige Forhold, som de tidligere Overskatteraad gav Anledning til. Under alle Omstændigheder maa det formodes, at alle Sager af nogen Betydning vilde blive bragt frem for Landsoverskatteraadet, og at en Behandling for Overskatteraadene derfor nærmest vilde virke forsinkende paa Klagernes Ekspedition. Endvidere maa det anses for principielt urigtigt, at en Overdomstol sammensættes af de samme, som i den lavere Instans som Formænd har haft Hovedindflydelsen paa de Afgørelser, der paaankes.

For saa vidt det er Hensigten med de omhandlede Overskatteraad at aflaste Landsoverskatteraadet for en Del Klagesager af fiskalt set ret ligegyldig Karakter, skal man bemærke, at Antallet af de Landsoverskatteraadet forelagte Klager i de senere Aar har været noget aftagende, at Raadet derfor, saafremt en væsentlig Forøgelse af Klagernes Tal ikke maatte indtræde, mener særdeles vel at kunne overkomme det Antal Sager, i hvilke Skatteraadenes Ansættelser kan forventes paaankede, og endelig at der da det kan formodes, at Overskatteraadene kun vilde blive sidste Instans for smaa og lettere Sager, ikke ved Indførelse af den ommeldte Ordning vilde opnaas nogen følelig Lettelse for Landsoverskatteraadet, eftersom Behandlingen af saadanne Sager — som allerede foran bemærket — i Følge den af Raadet i de senere Aar indførte Forretningsgang (summarisk Behandling af et særligt Udvalg) ikke lægger nævneværdigt Beslag paa Raadets Tid og Arbejdskraft.

Angaaende det af Mindretallet — Næstformanden, C. Jacobsen og Nørgaard — indtagne Standpunkt til dette Spørgsmaal, henvises til den nedenfor gengivne samlede Betænkning fra dette Mindretal.

Med Hensyn til, at det i Forslagets N. 60 er foreslaaet, at Formanden for Overskatteraadet som *Inspektor ved Skatteligningen* skal bistaa Skatteraadene under Udførelsen af deres Hverv, paase at Ligningen foretages ensartet indenfor de enkelte Kommuner i Overensstemmelse med de til enhver Tid gældende Regler og ved Gennemgang og Undersøgelse af de aarlige Skattelister, undersøge Rigtigheden af de foretagne Ligninger, skal et *Mindretal* bestaaende af Formanden og Medlemmerne: Frost, Korsgaard, Nordlien og Schou bemærke følgende:

Idet der henvises til hvad der er udtalt i §§ 18—20 i de af Landsoverskatteraadet under 2. Maj 1921 til Skattedepartementet fremsendte Bemærkninger vedrørende en Revision af Loven af 8. Juni 1912, skal nærværende Mindretal udtale, at man i de efter Loven af 10. April 1922 forløbne Aar har gjort den Erfaring, at de i Henhold til Raadets Forslag indførte Amtskonsulenter kun til en vis Grad har gjort den tilsigtede Nytte. Hvor de rette Personer har været valgt til Konsulenter, og hvor disse benyttes af Skatteraadene, har det i væsentlig Grad støttet saavel Skatteraadene som Landsoverskatteraadet. Naar Formaalet med Amtskonsulenternes Indførelse ikke fuldt er bleven naaet, skyldes det dels, at et stort Antal Skatteraad aldeles ikke benytter dem, dels at enkelte Konsulenters Hjælp muligvis paa Grund af det ringe Vederlag, der ydes dem, er af problematisk Værdi. For saa vidt maa det siges, at det gældende System har visse Mangler, og at en Ændring muligvis kan være ønskelig.

Det kan dernæst ikke lades ude af Betragtning, at der er stor Forskel paa den Kyndighed, blandt andet paa Regnskabsomraadet, hvoraf Skatteraadene og navnlig ogsaa Formændene er i Besiddelse, at Raadenes Fortolkninger af Skattelovens Bestemmelser ofte er indbyrdes afvigende, og at det er en Selvfølge, at den veluddannede skattetekniske Medhjælp, der haves til Raadighed i København og Omegn samt de større Købstæder, bevirker, at Ligningen i disse Kommuner er mere effektiv end i adskillige mindre Byer og Landkredse, hvor saadan Hjælp ikke haves.

Det kan efter vor Mening derfor ikke være Tvivl underkastet, at det ikke kan siges, at Ligningen er lige effektiv over hele Landet og at den foregaar efter ganske de samme Principper. Særlig maa det fremhæves, at man maa antage, at der fremdeles er en Mængde Skatteydere, hvis Formuer er opgivet for lavt med den Virkning, at Ansættelsen af saavel Indkomst som Formue bliver ukorrekt.

Det maa dernæst anses for ønskeligt, om man kunde komme bort fra det store Antal Efterbeskatninger, der har fundet Sted i de senere Aar, og opnaa, at Lig-